

levende Børn og lagde dem i vore Arme, og alt det fandt man bare naturligt og ikke Snak værd, ja der var jo dem, som ikke engang mente det nødvendigt at takke derfor. Men ikke så såre havde en snavs Doktor lidt Held med Kniven eller med et Pulver, så vidste vi straks ikke, hvordan vi var vendt, om det var Vorherre eller os selv, der regerede i Verden. Men det vilde han sige, at i dette Hus tåltes ingen Formastelighed, og enhver vidste nu, hvad Tale der turde føres her om den Sag, som rimeligvis nu en Tid vilde beherske Sindene Egnen over.

Efter disse Ord bad han selv frabords og gik så ind i sin Stue med sin Kop, hvori der var en Mælkerest bestemt til Udrøring af et Sundhedssalt, som han efter Doktor Mikkelsens Anvisning regelmæssigt indtog en Timestid efter hvert Måltid.

Da hans Kone lidt efter kom ind til ham med den tændte Lampe, sad han tankefuld henne i den lille Voksdugs Sofa og røg en Pibe hjemmeavlet Tobak. Hun satte Lampen på Bordet og blev stående lidt og skruede på den, mens hun ventede på, at han skulde tale til hende. Men han sagde ingenting. Ytrede sig kun ufrivilligt med sin drynende Halslyd.

Så gik hun tilbage til Døren. Hun holdt sig med den ene Hånd på Hoften og haltede stærkt. Men ved Døren standsede hun igen. Hun havde en Bøn på Læben, stod og famlede med et Navn. Det var den fremmede Professor paa Favsingholm, som hun gerne vilde have Lov til at søge Råd hos.

„Var der noget, du vilde?“ spurgtes der henne fra Sofaen.

Stemmen lød så fjern, Tonen var så ligegyldig, at hun opgav at tale og gik stille ud. Mads Vestrup, der med så oprigtig Ydmyghed og med et rent Hjertes Forsagelse havde taget mod det tunge Kors, som Gud havde lagt også på ham ved hans Kones Sygdom, havde til Gengæld vanskeligt ved at betvinge en Misstemning overfor hende selv, og Forholdet mellem Ægtefolkene var ikke det bedste. Hun var, dengang de for syv År siden giftede sig, en sund, rødmusset Landsbypige, Datter af en af Egnens Skolelærere; men allerede efter sin første Barnefødsel begyndte hun at falme, og nu var hun afblomstret indtil Stilken.

Det, der i Øjeblikket optog ham så stærkt, at også Piben gik ud uden at han mærkede det, var den Opfordring, der nu igen var rettet til ham om at stille sig i Kresen her ved det kommende Folketingsvalg. Sagen var forsåvidt afgjort, som hans afslående